

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvadriga Pietatis

Bebius, Philippus

Coloniae, 1616

Sacratissima Trinitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55113)

*fundantur superbi, quia iniuste
iniquitatem fecerunt in me.*

**SACRATISSIMA
TRINITAS.**

IAm vero quid dicemus de
confusione, quam sanctissi-
mæ Trinitatis cōspect⁹ affert⁹
aut quanta erit corā Deo con-
fusio, si coram dæmone tanta
fuit? Quibus porro oculis au-
debis Patrem æternum aspi-
cere, qui eius vnicum filium
ab illo missum, vt à te dissipa-
tā hereditatem recuperaret,
non solum (vt par erat) non
excepisti? Quam reddes Deo
pro credita tibi hæreditate
rationem? Quid vero pro
his quæ ab eo accepisti & te-
pora-

por
bon

Q
qu

Por
mir

tur

Dei

cau

rum

tus

cau

re.

do
tu
uiu
O
ferr
alli

poralibus, & spiritualibus
bonis respondebis?

FILIVS.

Quid porro dices Dei Filio,
qui pro te omnia passus est?
Potest quidem ille meritò ho-
minibus dicere: Confundan-
tur homines, quod cum ego
Deus è coelo in terras eorum
causa descenderim, proq; eo-
rum salute homo fieri digna-
tus sim, nolunt illi tamē mea
causa peccati sordes relinque-
re. Confundere, ô homo, quā-
do prius ego te dilexi, quam
tu me diligeres: prius ipse ser-
uiui tibi, quam mihi seruires.
O dura hominum corda! ô
ferrea pectora! qui cum me
alligatum columnæ videant,
L 6 flagel-

flagellis cæsum, & vulneratū
amore, alligari peccato ma-
lunt, quā mihi adherere, meo
que mundi amorē honori præ-
ponunt: nec intelligunt quam
sæuis à dæmone flagellis cæ-
dantur, peccatorum vinculis
colligati. Dedi ego homini
viscera mea, quibus tanquam
firmissimæ columnæ cōplexu
adhærescat: contemnit illera-
men, eaque sequitur, quæ ip-
sum coram me merito condē-
nent. O hominum ingrati-
tudinem! ô insensatas humanas
mentes! mihi seruiunt bruta,
me arbores atque herbæ lau-
dant, vnus ex omnibus homo
non agnoscit: sed more rabi-
di canis, qui dominum suum
morfu

me
gi
sce
he
tu
ro
An
me
dis
hu
tu
ti
do
de
da
qu
qu
re
ce
no

morſu petit, contra me inſur-
 git, dignus quera terra dehi-
 ſcens abſumat. Confundere, ô
 homo, pro quo Agnus manſue-
 tus factus ſum, & leo eſſe fe-
 rox tandem aliquando deſine.
 Amplector ego te charitate, tu
 me cupiditatis flagellis cæ-
 dis: cumque ego te pretioſis
 humilitatis margaritis ornê,
 tu meo ſuperbiæ ſpinas capi-
 ti infigis. Intelligant aliquan-
 do homines, non arcis inclu-
 denda, ſed in pauperes erogã-
 da bona accepiffe. Cõſiderêt
 quantopere à me diligentur,
 quos ego, ab ipsis in carce-
 rem coniectus inferni car-
 cere eripiam: quemque illi
 non deſinunt ingratitude

crucifigere, ego charitate in
charitatis viam reduco. Con-
fundere, ô homo, quem cum
aspiciunt Angeli, tum conté-
ptui habent, & decipiunt dæ-
mones, atque in cōspectu meo
condemnant. Confundere, in-
quam, & iudicium meum ti-
me, qui nisi hîc cōfundaris &
peccata tua fleas, magna te ma-
net, & amara confusio. Quem
vero non confundat, quod e-
go Deus & Dominus venato-
ris more perpetuo homines
insequor, ne mihi qui tanti
constiterint forte pereant;
illi vero me tanquam vene-
nosum serpentem semper fu-
giant; Cur me non timent,
& mea iudicia? Cur non vi-
tam

tam mutant, qui mortis nec
horam, nec diem sciunt?

SPIRITVS SANCTVS.

Quid autem Spiritui san-
cto respondebis, aut quo ipsi
ore loqui audebis, qui ei to-
ties animæ tuæ portas occlu-
seris, eumque à te (vt dæmo-
nem reciperes) impie, atque
impudenter exclusis? Con-
fundimini, ô miseri homines,
quos cum Deus crearit, vt
essetis filij patris vestri qui in
cælis est, digna tamen cælesti
Patre opera vix vnquam facia-
tis. Est in eo infinita mansuetu-
do & benignitas, paratusque
semper est peccata remittere:
vos vero iniquitate pleni, nõ
solum

solum factas vobis iniurias nō
 condonatis, sed his etiam qui
 de vobis nihil male merue-
 rūt, iniuriam facitis. Est in eo
 summa bonitas, qua inimicis
 etiam, dum eos semper con-
 seruat, benēfacit: vos autem
 etiam amicis male facitis. Est
 in illo æterna sapiētia, & pro-
 uidentia admirabilis, qua v-
 niuersum moderatur: in vo-
 bis autem insigne omnia per-
 dendi studium, modo vt soli
 regnare possitis. Sed vos per
 Prophetam Deus ita reprehē-
 dit: *Nunquid habitabitis vos so-
 li in terra?*

Conclusio operis.

Me non materia, sed tem-
 pus deficit: sint itaque satis
 hæc

hæ
 fit
 &
 se
 di
 qu
 ion
 ma
 pa
 fir
 no
 qu
 tur
 coe
 qu
 str
 ad
 sur
 Ac
 cor

hæc sapienti lectori, qui pos-
 sit ex paucis multa colligere,
 & confusionis fructum con-
 sequi; si præsertim assidue, &
 diligenter in his se exercent:
 quod quisque debet eo ma-
 iori studio facere, quod in eo
 maxima spiritualis fructus
 pars posita sit, ut nostram in-
 firmitatem, & miseriam ag-
 noscamus. Quod qui conse-
 quuti sunt, atque huiusmodi
 fundamento iacto ædificare
 cœperunt, possunt illi reli-
 quam partem tuto superex-
 struere: nam qui secus opus
 ædificant, his cum altius opus
 surrexerit, solet corruere.
 Accidit enim, ut orationis
 consolationes, quæ ad virtus
 tes

tes solent conferre, nisi humi-
 litate conseruentur, in falsas,
 fallacesque consolationes eua-
 dant. Ita boni desideria, bona
 quidem sunt: sed si ea nobis ita
 tribuamus, vt non Dei esse be-
 neficia agnoscamus, cum mag-
 nopere fallimur, tum non pos-
 sumus, tam infirmo iacto fun-
 damento, quicquam firmum
 extruere. Quamobrem qui sua
 vult opera esse perfecta, ea &
 confusione incipiat, & conser-
 uet, nec nisi confusione comi-
 tante progredi quoquam au-
 deat. ita fiet, vt qui confusio-
 nem nunquam deserit, a Deo ni-
 quam deseratur: qui cor con-
 tritum & humiliatum nunquam
 despicit, sed cum humilibus li-
 benter

ben
 sur
 qu
 no
 ne
 po
 lit
 est
 dia
 fas
 si e
 fio
 ruc
 glo
 fac
 nisi
 ctur
 tur
 mibi
 dipl

benter conuersatur. Hanc pos-
sumus dicere nuptialem vestē,
qua qui erit indutus, à nuptiis
non excludetur, Hoc est insig-
ne filiorum Dei: hac indui o-
portet qui Christum sequi ve-
lit, quando ipse ea ita indutus
est, vt diceret: *Tota die verecū-
dia mea cōtra me est, & confusio
faciei meae cooperuit me.* Quod
si etiam Christi faciem confu-
sio cooperuit, qui est Angelo-
rum speculum & sanctorum
gloria; cur non ea peccatoris
facies cooperiatur? aut quis
nisi ea indutus in Dei conspe-
ctum venire audeat, cum scrip-
tum sit: *Induantur qui detrabūt
mihi pudore, & operiantur sicut
diplōide confusione sua?* Atten-
de por-

de porro dicentem Dominum:
*Super quē requiescet spiritus me-
 us . nisi super humilem, & con-
 tritum spiritu, & tremementem ser-
 mones meos? Quod si iustos e-
 tiam induit Deus confusione,
 non est quod se putet pecca-
 tor sine ea viuere posse: cum
 præfertim non solum iusti in
 terra, sed etiam in cælo Sancti
 veste hac induti sint. Quod vel
 ex illis Euangelij verbis intel-
 ligi potest, quibus Christum
 in die iudicij ita alloquuntur:
*Quando te vidimus esuriētem,
 & pauperem te? id enim dicunt*
 tanquam admirati, tam par-
 uis operibus, tanta se præmia
 meruisse: id quod satis Augu-
 stinus indicat, cum sic dicen-
 tes in-*

tes
 ta
 pr
 hu
 qu
 qu
 fr
 re
 cu
 go
 de
 m
 A

tes inducit: Domine, cur tantam, & talem nobis gloriam præparasti? Quod si hæc nos humilitas in cælum euehit, æquum est eam hic amplecti, ei-que nos tanquã tabulæ in naufragio credere, neque dubitare futurum, vt ei innixi, periculoso miseræ huius vitæ pelago traiecto, in cælestem tandem aliquando portum Dei misericordia perueniamus. Amen.

FINIS.

MII

1-8

